

ארון הקודש, אלא למעלה ע"י. והנה כי המפרש' שהטעמו מרמזים על מחזיקי לומדי תורה המושג' ת"ח. וע"כ ר"ל שה"י כי מיני טבעות לרמז אס' יהי הדדים היינו מחזיקי תורה בטבעות התחתונות דהיינו שמגביהים הארון והת"ח למעלה מפני הכבוד אזי המשו' קל עליהם, ואס' יהי בטבעות העליונות שהם יהי עליון והארון שהוא הת"ח למטה בזיון אזי המשו' כבד עליהם ולא יכלו לסבול עמ"ש בהפלאה על אין הקומץ משביע את הארץ. [משנת חקפ"ז לפ"ק]:

[פ' ויקהל] **אלה** הדברים אשר ליוה ה' לעשות אותם. י"ל נמ"ש לעשות אותם שהוא ע"ד שחז"ל [אבות פ"ו מ"ז] המחכים את רבותיו שהתלמיד כשעוסק לשמה הרי הוא נעשה ליור להחכים רבו בסוד אור חור. והנה פ"י מפרש' על קרא כדכתי' אשר ברא חלקים לעשות לחזור ולעשות שטעם בהעולם כח לעשות תולדותיהם כיולא זו ערמנין וי"מ בכעין זה ע"ד אחר ע"י עליהם. והנה אמר אלה הדברים דברי התורה אשר ליוה ה' אותנו לעשות כיולא בהם. ולהיות כי לריקים העושים מלאכה כג"ל בעה"ז זוכה למנוחת ע"כ ע"י עולמות שברא בחדושי תורה שלו והספך הנומרי' כמנוחת עה"ז יורש גהינם ועושה מלאכה שם, כיום שכלו שבת ומנוחה. ע"כ אמר אלה הדברים דברי תורה שעמיד אני לומר לכם אותן הדברים ליוה ה' לעשות אותם שתעשו מהם תולדותיהם כיולא בהם שעל ידכם אתחכם אני וכל רבותיכם, ואחר ששת ימים תעשה מלאכה הג"ל וע"ז כיום השביעי שכלו שבת יהי לכם קדש מנוחת הנפש משא"כ העושה שם מלאכה יומת כידוע הוא שהוא רשע נמות.

ועד"ז אני מפרש מאחז"ל סוף מסי' מגילה כל הקורא בלא נעימה ושונה בלא זמרה עליו הכתוב אומר גם אני נחתי להם חוקים לא טובים ומשפטים לא יחיו בהם ופריך משום דלא ידע לבסומי קלא משפטים לא יחיו בהם קרית ל"י אלא כי ת"ח שאין נוחי' זה לזה בהלכה וכו'. וי"ל דגם בתחלה היתה הכונה כך אלא שלא הבין עד שפ"י לו יותר מנזלה, והוא כי ע"י התורה מתוספת שפע וברכה עליונה, ולהיות כי בכל מקום שהזכרה מתוסף, שם הקליפה רוצה לינק ולריך להבריהם ע"כ בגמר מלאכת המשכן אמר מרע"ה ויהי נועם וגו' להמשיך נועם העליון על מעשי ידיהם, ומשום שלריך להבריה הקליפה אמר שיר של פגעים סמוך לו. ה"כ בעסק התורה ע"כ הו"ש לנו פלפול התורה אס' הוא לש"ש לשבר הקליפות ולהמשיך עלינו נועם ה' מבלי תקרובת אס' זרה ח"ו. והנה כריתות הקליפה נקרא זמיר כידוע. ע"כ אמר הקורא בלא נעימה פ"י שקורא בתורה באופן שלא יומשך צרכה ע"י קריאתו כי הברכה יכונה נעימה ע"ד ויהי נועם ה' וגו' הג"ל והשונה בלא זמרה דייקא שאינו גורם בשנונו לומר ולהכרית הקליפות א"כ עליו הכתוב אומר ואנכי נחתי להם חקים לא טובים שלא יזכו לטובה ונועם עליון ע"י החקים וגם משפטים הם הוויכוחים ופלפולים הנקרא משפט אותם ויכוני' לא יחי' צם כי אדרבא יתאחזו בה הקליפות, ומפני שלא הבין זה איך ומה הוא הקרי' והשינון הג"ל ע"כ חזר ופ"י לו שהם שני ת"ח שאין נוחי' זה לזה בהלכה. [משנת חקפ"ז לפ"ק]:

[פ' ויקרא] **כי** כל שאור וגו' [תמלא לעיל בדרוש לשה"ג חקלד"ק לפ"ק דף רמ"ט עמוד ג'].

בהפטר

הודפס מאתר אוצר החכמה

וכנהר שאינו פוסק. והיינו נעשה עפ"י קבלה וגם נשמע ונתבונן — ע"כ כדיתבי רבא ומעין בשמעתתא ובעומק פיונו קאמין דמא מאלכע"י, אמר הלדוקי עדיין בפחיותי קיימא [שבת פ"ה]. כי כבר עברו אלף שנים ועדיין לא עמדתם על עומק התורה ואיך הקדמתם נעשה לעומק זה מי יודע מה סופכם להתבונן — והנה היינו צריח שכרת מרע"ה על הדברים האלה. כי חכמי הדור ומושב הסנהדרין המעמיקי' עלה בתורה נקרא חנן הסהר אל יחזר המוצ' כידוע [סנהדרין ל"ז]. ע"כ חלק הדם נגד חלק נעשה זרק על המזבח ר"ל הקבלה כאשר ליוה ה' השוכן על המזבח, וחלי' שם באגנות היינו חכמים המעיינים, ויזרוק על העם העוסקים בתורה יום יום ומוסיפים כח ותעוזמות. [משנת חקפ"ז לפ"ק]:

[פ' תרומה] **ויקחי** לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי. במדרש תור"ה מ' פה נרמז משחז"ל [מגילה י"ט: ע"ש וס"ר כ"ח] שבאותן מ' יום ניתן למרע"ה כל מה שחלמיד ותיק עתיד לחדש והיינו בעוסק בתורה לשמה זוכה לכון חלקו שניתן לנשמתו בסיני. וע"כ אחז"ל אעפ"י שזה חוסר וזה מתיר אלו ואלו דא"ה וכולם ניתנו מרועה א' עפ"ק דהגינה. והיינו ויקחו לי תרומה תורה מ' מאת כל איש כי כל העוסק בתורה מלילת ויגעתי ולא מאתתי אל תאמין, ואת אשר ידבנו לבו ומחדש ומוזיל סברא מלבו ח"י תורה, תקחו את תרומתי כי שלי היא וכולם ניתנו מרועה א' — ועל זה ה' כרוזים פורשי' כנפים הם ב' ת"ח המחדדים ונוחים זה לזה בהלכה, ופניהם איש אל אחיו להיות נח זה לזה ולא לקנתר ח"ו. ואל הכפרת יהי' פני הכרוזים פ"י כוונת שניהם אל הכפרת פ"י לעשות סייג וגדר אל הכפרת היינו התורה הנתון בתוך הארון ולהבין אמיחות כוונת הקרא — וכנפיהם סוככים על הכפרת ומגינים ומשגיחי' על התורה לבגלי יפרץ בה פרץ ח"ו. וכוונתי לך שם ודברתי אחר מעל הכפרת מבין שני הכרוזים כי שנים שיושבים ועוסקים בתורה שכינה שרוי ביניהם. את כל אשר אלוה אוחך אל ב"י פירש' את כל אשר אלוה אל ב"י הוא, פ"י מה שהם מחדשים אינו דבר חדש כ"א אשר אלוה אוחך אל ב"י הוא והם מכוונים חלקם המניע להם מסיני. ובחזר המשכן ה' ס' עמודים שבהם ס' וז"ש ששה סדרים היינו וי"ו וס' מסכתות בהם כדרש' על פסוק ששים המה מלכים [במדבר רבה י"ח י"ז]. ואחז"ל ביריעות עליונות אפס"י שהי' רק משער עזים ולא הי' נראי' חשוכים כתחתונות מי"מ חכמה יתירה הי' בעליונות יותר מן התחתונות שנא' וכל אשה חכמת לב ביד' טוו את העזים עיין שבת ז"ע ע"א. והיינו עפ"מ"ש בשל"ה דיריעות תחתונות חמש נגד חמש רומז ללוחות ה' דברות נגד ה', ועליונו שש נגד חמש היינו ששה סדרי משנה יולא מחמשה חומשי תורה ע"ש. והנה העליונות רומזי' לתורה שבט"פ שיש בה חכמת לב יותר מבתחתונות אך אחר שגמר סברתו ויגע הרבה ומלא האמת בזוונת הקרא וכיוון ההלכה אל האמת אין ניכר עומק החכמה והיגיעה רבה שיגע עד שמלא כל זה כמו מלאכת יריעות העליונות לא הי' ניכר חכמת לב שבהם יותר מבתחתונות ואדרבא נראה כאלו התחתונות חשובות יותר — [משנת חקפ"ז לפ"ק]:

בשבעות הארון וגו'. דעת הראב"ע שהי' טבעות למעלה ולמטה והרמב"ן כי שקשה לומר שהי' הארון למטה מפני משוי כבדה. ומפני הכבוד של